

เพชรสีเพลิง

บทที่ 15

สหัสเคยเปิดประตูรถด้านหลังให้ แต่สร้อยระย้ากลับเปิดประตูหน้า ก้าวขึ้นไปรอนั่งคู่ “สหัสไม่ใช่คนขับรถนะ” ดังนั้นต่อมา เขาจึงทำตามที่เขาพอใจ และสร้อยระย้าก็ไม่เคยแคร์ต่อสายตาของใครเลย

สีหน้าของเขาเคร่งขรึมขณะที่สร้อยระย้ายิ้มแจ่มใส สาวน้อยที่โยธินพามาบ้านทำให้หัวใจเขาเต้นแรง โลหิตวิ่งผ่านปลุกประสาทแห่งความแค้นให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง

ลูกสาวของธิปไตย น้องสาวของปภัณรี...

ชายหนุ่มแทบไม่มีสมาธิที่จะขับรถ เขาผ่านทางเลี้ยวจนต้องย้อนกลับถึงสองครั้ง

“เป็นยังไง จำทางไม่ได้หรือ” สร้อยระย้าเอื้อมมือมาบีบแขนชายหนุ่มพิมพ์ว่า “ขอโทษครับ”

“ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“ฉันทำให้เสียแผนอะไรหรือเปล่า วันนี้น้ำหนักกลับเรียกให้สหัสมาขับรถให้”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้มีแผนอะไร ถึงหากมีก็ยินดีรับใช้คุณสร้อยก่อนเสมอ”

สาวใหญ่ยิ้มปลอบปล้ำ ไม่ว่าชายหนุ่มรุ่นน้องเล็กคนนี้จะพูดจะทำอะไรเธอก็รู้สึกประทับใจไปหมด ไม่เหมือนสร้อยระย้าที่เก่งกาจธุรกิจและรู้เท่าทันผู้คนไปหมด เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ เลย

สร้อยระย้าถูกฝังอยู่กับความเจ็บเหงาเปล่าเปลี่ยวมานาน ไม่เชื่อว่าไม่มีใครมาชอบเธอ แต่เป็นเพราะใจเธอไม่เปิดรับใคร มองใครก็เห็นแต่ข้อบกพร่องตำหนิ

ในครั้งนี่เธอรู้สึกเหมือนอวลอยู่ในอารมณ์รักราวกับถูกสาป

“วันนี้ฉันต้องไปเก็บหนี้ตั้งหลายแห่ง สหัสเตรียมปิ่นหน้า เข็ม ๆ ไว้นะ ลูกหนี้จะได้ไม่กล้าเบี้ยว” เธอพูดยิ้ม ๆ

ชายหนุ่มคลายริมฝีปากคล้ายยิ้ม สีหน้าอย่างนี้แม้จะยิ้มก็ยังดูน่ากริ่งเกรง ริวรอยแผลเป็นที่เกิดจากส้นมือของลูกน้องธิปไตย ทำให้ใบหน้าเขากำกรวมขมขื่นโดยไม่ต้องแต่งปิ่น ประกายตาสะท้อนจากจิตใจที่ถูกความแค้นระอุบ่มรมอยู่เป็นเวลานาน กร้าวกระด้างจนคนที่จ้องมองต้องผลอหลบ

สาวใหญ่เย้าว่า “ตั้งแต่สหัสมาอยู่ด้วย ฉันเก็บหนี้เก็บสินได้งายขึ้นแยะเลย เป็นเพราะอะไรกันนะนี่”

ชายหนุ่มยิ้มขรึม.....

บริเวณใต้เงาต้นไม้ร่มครึ้มใกล้ตึกเรียนตั้งชุดโต๊ะเก้าอี้เป็นระยะ ถูกจับจองด้วยกลุ่มนักศึกษาที่ปลอดจากชั่วโมงเรียนตั้งแต่เช้าตรู่จรดเย็นย่ำ ภัสสรนั่งโดดเดี่ยวอยู่ที่โต๊ะประจำของเธอและกลุ่มเพื่อนสนิทคนอื่น ๆ เข้าเรียนในวิชาที่ภัสสรไม่ได้เลือกเธอจึงนั่งดูหนังสือรอคอย

รถยนต์คันหรูแล่นช้า ๆ ผ่านไป ก่อนจะจอดแล้วคนขับร่างสูงใหญ่สีหน้าเคร่งขรึมก็เปิดประตูลงมายืนมองจากระยะไกลเงิบ ๆ ประกายตาของเขากร้าวกระด้างเมื่อความทรงจำถูกกระตุ้นให้อารมณ์คุกรุ่นขึ้นมาอีกครั้ง ภัสสรไม่รู้ตัวว่าถูกเฝ้ามองเช่นเดียวกับเมื่อชายคนเดียวกันนี้แอบมองเธอวิ่งเล่นอยู่ที่สนามในบ้าน

สหัสมองเธอ... แต่กลับเห็นธิปไตยและปภัณรี

เมื่อชายหนุ่มไม่มีโอกาสได้พบเห็นคนทั้งสอง จึงเฝ้าวนเวียนใช้เด็กสาวเป็นเครื่องกระตุ้นไม่ให้ความรู้สึกอาฆาตพยาบาทสูญสลายไป ราวกับว่าเขามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความรู้สึกนั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ชายหนุ่มมาที่นี่ บางครั้งเขาเห็นชยา เด็กรุ่นน้องซึ่งเป็นคนต่างจังหวัดลูกบ้านเดียวกัน สมัยเมื่อเป็นเด็กก็เคยพบกันเสมอเมื่อชยาตามแม่มาทำบุญที่วัด ชายหนุ่มแปลกใจที่เห็นชยาที่บ้านภัสสร เมื่อเขาตามมายังคณะเรียนก็เห็นคนทั้งสองอยู่ด้วยกันในท่ามกลางกลุ่มเพื่อนชายหญิง

โลกแคบจนเขาอยากจะหัวเราะ

รองเท้าหนังนุ่มอย่างดีถูกขูดเป็นมันปลาบ พาร่างสูงในเสื้อผ้าสีเรียบแต่ดูหยาบเสียดแทงตรงเข้ามาใกล้จนเห็นใบหน้าอ่อนกมน้อยๆ สนใจอยู่กับตำราเรียน เขาตั้งใจจะพูดกับเธอ ถามหาชยา... พาทัวเข้ามาให้รู้จัก...

ตอนนี้ภัสสรดูจะเป็นทางเลือกง่ายๆ ใกล้ตัวที่จะแก้แค้นธิปไตยและปณรสี.....

เขาชะงักเมื่อเด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินมาทักทายแล้วนั่งลงตรงข้ามเธอ ใบหน้าอ่อนสดใสเงยขึ้นพูดคุยหัวเราะด้วย เขาแว่วเสียงหัวเราะพูดคุยเจื้อยแจ้วแต่จับใจความไม่ได้

ชายหนุ่มยื่นมองชั่วคราวก็หันหลังกลับ อีกครู่ก็พารถแล่นผ่านซุ้มที่นั่งของเธออย่างเชื่องช้า เขายังก้มมองผ่านกระจกข้าง แทะจะเก็บรายละเอียดไว้ทั้งหมด

เขาคงจำใบหน้าแฉล้มที่จิบปากจิบคอพูดคุยของเธอไปอีกนาน...

เพื่อนๆ ร่วมชั้นทยอยเดินตามกันมาเมื่อจบชั่วโมงเรียนแล้ว แยกย้ายไปนั่งโต๊ะว่างที่เคยนั่งเป็นประจำ พิมพลอยและสายใจวางหนังสือลงก่อนจะลงนั่งประกบชายชวา ส่วนชยานั่งลงตรงข้ามข้างๆ เพื่อนชายที่นั่งอยู่ก่อน

พิมพลอยถามว่า “นายเอก ทำไมไม่เข้าเรียนนะ”

“ผมมาไม่ทันเลยโดดเรียน”

สายใจหัวเราะ “พอดีเลย วันนี้อาจารย์เช็คชื่อให้คะแนนด้วย”

“โธ่ ช่วยเลยผม เวลาเรียนยังไม่พอยู่ด้วย”

“รู้ตัวแล้วทำไมไม่พยายามเข้าห้องเรียน ไม่ใช่ชั่วโมงเข้าสักหน่อยยังมาไม่ทันอีก”

“เถอะน่า ถึงยังงี้ได้นั่งจิบยัยสรก็คุ้มแล้วไซ้ไหม” สายใจเฝ้า

“อีกละ” ภัสสรหัวเราะ

เห็นชยาสีหน้าเจื่อนจางลง ระยะเวลาสั้นๆ เพื่อนชายคนใหม่นี้พาทัวเข้ามาใกล้ขีดด้วยจนเพื่อนๆ เอามาหยอกเฝ้า แม้เธอไม่ถึงสาแต่ก็อดโยติความรู้สึกของชยาไม่ได้

“ถ้าสรยอมให้จิบ ต่อให้ต้องโดดเรียนทุกครั้งผมก็ยอมซะ”

“อย่าดีกว่า ขึ้นเอกโดดเรียนอีกสรจะไม่คุยด้วยแล้ว”

“โธ่ มีการห่วงใยกันด้วย” สายใจหัวเราะคิก

“อ้าว ก็เพื่อนกันนี่ จะไม่ห่วงกันได้ยังไง”

สายใจยังหัวเราะล้อเลียน ภัสสรเลยถามเอาใจชยาว่า

“ช่วงนี้ไม่มีเรียนแล้ว ไปทานข้าวข้างนอกกันไหมชยา”

“ฮะ”

“บายนี่ไปติววิชาที่บ้านสรดีมั๊ย”

“ได้...”

พิมพลอยแย้งว่า “อ้าว ไหนบอกว่าคุณที่มบาส ชวนไปซ้อมตอนบ่ายสามโมงไงล่ะ”

“ผมบอกเลิกก็ได้ซะ ให้เขาเรียกคนอื่นมาแทน”

“อ้าว จะซ้อมบาส เหรอ นั้นสรไปดูชยาซ้อมบาส ก็ได้แหละ”

สีหน้าชยาหนุ่มเข้มขึ้นขึ้น “สรจะไปดูจริงหรือ”

“จริงซี” เธอหันไปหาเพื่อนหญิง “นะพิม... สายใจนะ...”

“เรายังไงก็ได้” พิมพลอยพูด

สายใจทำปากย่น “ถึงเราไป ชยาก็ไม่ตีใจหรอก”

“อ้าว มึงอนกันอีกละ” ภัสสรหัวเราะ “แล้วตกลงจะไปหรือเปล่า”

พิมพลอยเฝ้าว่า “ชยาชวนสายใจหน่อยสิ”

“สายใจครับ...”

“ไปก็ไป” อีกฝ่ายรีบรับคำทันที ทำให้เพื่อนๆ ได้หัวเราะสนุกสนาน

ภัสสรได้รับโทรศัพท์จากพรรณรายเมื่อตอนใกล้ค่ำ เสียงหวานถามว่า “ทำไมยังไม่กลับบ้านคะ สัมไม่อยู่ คุณโยมารอจะทานข้าวด้วยนะคะ”

หญิงสาวรู้สึกอับอายขึ้นวาบ แต่ท่าที่กรุ้มกริ่มช่างเล่นที่ชายหนุ่มแสดงต่อผู้หญิงทุกคนไม่เว้นแม้แต่ชวนคะนึงซึ่งเป็น “พี่เลี้ยง” ของเขาเอง ทำให้เธออดรู้สึกบิดหมางน้อยออกน้อยใจไม่ได้

“พี่โยไม่ได้มารอสรรสั๊กหนอย เขาไม่ชอบทานข้าวที่บ้านตัวเอง ก็เลยเที่ยวไปทานที่บ้านคนนั้นคนนี่ พี่พรรณดูแลเขาไปเถอะคะ”

โยธินแยงโทรศัพท์ไปพึ่งพอดี ได้ยินเสียงอีกฝ่ายชัดเจน ชายหนุ่มแกลังกรอกเสียงต่อว่ากลับมาทันทีว่า

“อะไรนะ! โอ้โฮ นี่นิทนากันถึงขนาดนี้เชียวหรือ พี่เพ็งรู้ณะว่าสรไม่เต็มใจต้อนรับแล้วยังคิดไม่ดีอีกด้วย”

หญิงสาวหัวเราะ “พี่โยนิสัยไม่ดี สรกำลังพูดกับพี่พรรณอยู่นะคะ”

“ถ้ามัวแต่มารยาทดีก็ไม่รู้ชิวว่าหวานใจกำลังคิดอะไร สรนะสร ไม่น่าเลย เสียแรงพี่รักที่สุดเลยนะ...”

“พอแล้วๆ พี่โย สรกำลังทานข้าวกับเพื่อนๆ ประเดี๋ยวจะอ้วกเสียก่อน”

“อยู่ที่ไหน จะกลับเมื่อไหร่ จะให้ไปรับไหมยาหยี”

“ไม่ต้องคะ ประเดี๋ยวยสรกลับเองได้”

“จะมากี่โมงพี่จะได้หิ้วท้องรอ”

“อย่าหิ้วเลย ท้องพี่โยความจุพิเศษ เวลาหิวก็ร้องดังชะด้วยทานไปเลยเถอะคะ สรกำลังทานข้าวกับเพื่อนๆ คงไม่กลับไปทานด้วยแล้วละ”

“ตามใจ ดีเหมือนกันจะได้ไม่มีใครแยงของอร่อย”

สีหน้าของหญิงสวายังระบายยิ้มรีนเมื่อลดโทรศัพท์ลง เพื่อนสาวสองคนทำตาโตล่อเลียนขณะที่ชยาสีหน้าเจื่อน จับตาดูแต่ที่อาหารบนโต๊ะ

สายใจถามว่า “พี่โยคนนี้ทำจะเป็นตัวจริงใช่ไหม ยัยสร”

“ตัวจริงอะไร” สีหน้าเธอชัดเขิน

“ก็เนื้อคู้หนึ่งคู้กระดูกคู้ของเธอไง”

“เขี้ยวคู้ต่างหาก เจอกันเมื่อไหร่เป็นกัดกันเมื่อนั้น”

“นั่นแหละๆ เข้าตำราเลยละ”

“ตำรงตำราอะไรกัน”

พิมพลอยเข้าว่า “อ้าว รวบซ้อนซ้อน รู้ว่าคนสำคัญรออยู่เลยทานไม่ลงแล้วละซี อยากจะกลับแล้วใช่ไหม”

“ใครบอก สรยังไม่อิมสั๊กหนอย” เธอรีบจับซ้อนซ้อนที่เปลอรวบแยกจากกันทันที

สายใจและพิมพลอยเอียงหน้าเข้าหากันหัวเราะคิกๆ

หญิงสวามองชยาสีหน้าเจื่อนจางในใบหน้าอ่อนสะอาดของเพื่อนชายบอกความรู้สึกสะเทือนใจ จริงละ เธอและชยาไม่เคยจะพรั่พรอดบอกคำรัก แต่ภัสสรก็พอจะเดาใจอีกฝ่ายออก แม้ไม่ยอมรับเขาอย่างคนรักแต่เธอก็ไยดีความรู้สึกของเขามาตลอด

เธอถามอย่างเอาใจว่า “ชยาอิมแล้วหรือ ทานไก่อีกชิ้นไหม”

“ไม่ละ ผมอิมแล้ว”

“หมูมะนาวยังเหลืออีกตั้งแยะ กินอีกหน่อยซิ ชยา เล่นบาสมาเหนื่อยๆ น่าจะกินแยะๆ นะ จะได้ชดเชยพลังงานที่เสียไปไง” พิมพลอยคะยั้นคะยอ

“ไก่อ่างก็ยังมีเหลือตั้งสองชิ้น” สายใจว่า

“น่า ชยา กินอีกนิด” ภัสสรช่วยตักอาหารให้

“กลัวสรจะกลับบ้านช้า... หรือว่าสรจะไปก่อนก็ได้นะอะเดี๋ยวเราไปแท็กซีกันก็ได้” เขายิ้มผินๆ

สายใจพยักพเอิด “อ้อ สรไปก่อนก็ได้ พี่โยรออยู่ไม่ใช่หรือ”

“แหม มาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกันซิจะ พี่โยอยากมาทุกวันก็ให้รอไปเถอะ” เธอแข็งใจพูด แต่จิตใจแทบจะโอบยบินกลับบ้านตั้งแต่ตอนที่โยธินวางโทรศัพท์แล้ว.....

คนที่ถูกพูดถึงกึ่งนอนกึ่งนั่งเอกเขนกสบายใจอยู่หน้าจอโทรทัศน์หลังจากทานอาหารมีออ่อยกับพรรณรายเพียงสองต่อสอง โดยมีสองสาวใช้ผลัดกันมายืนเมียงมอง ค้อนขยับๆ แล้วกลับเข้าครัวไปกระชิบกระชาบนินทากันอย่างออกรส พรรณรายรู้แต่ทำเป็นไม่สนใจ คนใช้ก็อยู่ส่วนคนใช้ชิ จะมาวุ่นวายอะไรกับเรื่องของเจ้านาย

ชิปไตยมี่ประชุมในกลุ่มของพ่อค่านักธุรกิจแล้วมีงานเลี้ยงรับรองต่อ ถึงอย่างไรกว่าจะขับรถกลับมาคงไม่ก่อนเวลาสามทุ่ม

แม้จะพอใจที่ได้อยู่กับชายหนุ่มสองต่อสองแต่พรรณรายก็หวังว่าภัสสร จะกลับมาก่อนพอเธอ เพื่อชิปไต่จะได้เห็นว่าโยธินมาหาลูกสาวเขา ไม่ใช่ใครอื่นเลย

“คุณโยชอบน้องสรค่ะ” เธอเพียรบอกให้ชิปไต่เชื่ออย่างนั้น

หากครั้งโยธินแสดงท่าทีต่อภัสสร พุดจาก็ยวพาหยอกเย้า ถึงเนื้อถึงตัว เธอกลับรู้สึกคล้ายถูกเสียดแทงในอก ชายหนุ่มเย้าแหย่ ยั่วพาเธอเหมือนกัน เช่นเดียวกับที่เธอเห็นเขาทำกับชนคนะหนึ่ง “พี่เลี้ยง” สาวสวยที่เปลอแสดงความรู้สึกรักใคร่โยธินชายหนุ่มออกมา ทางสีหน้าท่าทางให้เห็นหลายครั้งหลายหน

เขาช่างเล่นหยอกเย้าจนเป็นนิสัย หญิงสาวอยากให้คำเกี้ยว พาที่เขาทำกับคนอื่นเป็นเพียงเรื่องเล่นและที่แสดงต่อเธอเป็นเรื่องจริงจังทั้งหมด

เขารู้สึกอย่างไร ชอบเธอแค่ไหน พรรณรายอยากรู้คำตอบ เสียจริง

“คุณโยจะรับกาแฟอีกไหมคะ หรือว่าจะเอาผลไม้ดีคะ”

“โอ๊ย ผมอ้อมอ้อมมีความสุขที่สุดในชีวิตอยู่แล้ว ขึ้นทาน อะไรอีกต้องท้องแตกตายแน่ๆ เลยครับ” ชายหนุ่มพุดอะไรเกิน ความจริงอยู่เสมอ สีหน้าท่าทางบอกให้รู้ว่าเป็นคำพุดเล่นมากกว่า จะให้ถือสาเป็นจริงเป็นจัง

หญิงสาวเลยนั่งลงไถ่ๆ “ประเดี๋ยวน้องสรก็คงจะกลับแล้วค่ะ”

“เออะ ปล่อยเขา อยู่กับเพื่อนๆ หนุ่มๆ สาวๆ คงไม่กลับ ง่ายๆหรอก คงจะกำลังเม้าท์กันสนุก” เขาเล่นคำตามแบบวัยรุ่น

“แต่รู้ว่าคุณโยร่ออย่างนี้คงไม่มาซ้ำหรอกค่ะ เอ หรือจะให้ พรรณโทรตามอีกที”

“ไม่เป็นไรครับ คุณพรรณนั่งเออะ ไม่ต้องตามเขาหรอก นานๆ จะมีโอกาสอยู่กันสองคนสักที”

พรรณรายหน้าร้อนวูบด้วยความปิติ พุดอย่างนี้คงแปลว่า เขาก็ชอบเธอ และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ชายหนุ่มสื่อความหมายออกมา ในคำพุด

หญิงสาวตั้งความหวังไว้ในหัวใจแล้วว่าถ้าเขารักต้องการเธอ จริงๆ เธอจะตามเขาไปจากที่นี่ทันที ชิปไต่เกรงใจบุญยง คงไม่กล้าขัดขวาง

“ถ้าอยากจะอยู่กันสองคนจริงๆ ละก็ เมื่อไหร่ก็ได้นี่คะ”

หญิงสาวทำที่เล่นที่จริงตอบแทนบ้าง

“จริงหรือเปล่าครับบบบ”

“ถ้าคุณโยจริง พรรณก็จริงนะคะ”

“สัญญาก่อน” เขายื่นมือออกมา

พรรณรายยื่นมือไปสัมผัส

ฝ่ายนั้นจับกระชับดังกันไปๆ มาๆ ในแบบสัญญาพิเศษของ มิตรสหาย แล้วชายหนุ่มก็แกลังกระซางแรงขึ้น เท่านั้นเธอก็ถลา เข้าประทะอกกว้างที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ในท่าที่แสนสบาย ต่างก็ส่ง เสียงหัวเราะออกมา

พรรณรายอ้อยอิ่งอยู่ในท่านั้นขณะที่ฝ่ายชายก็มีได้รับร้อนผลึก ใส

ภัสสรโผล่เข้ามาพอดี ภาพที่เห็นทำให้ต้องยั้งตะลึง สีหน้า เผือด

พรรณรายหันมาเห็น อาการะขงักทำให้ชายหนุ่มหันมองตาม สีหน้าของเขายังระบวยรอยยิ้มครั้นแครง

“อ้าว หวานใจกลับมาแล้ว”

พรรณรายหน้าเจื่อนพุงตัวลุกขึ้น สีหน้าภัสสรทำให้ต่างก็ รู้สึกตัว โยธินเพิ่งรู้ว่าเขาไม่ควรไถ่ชิตพรรณรายปานนั้น อย่างน้อยก็ไม่ควรให้ภัสสรได้เห็น

“น้องสร พี่แค่.....”

ชายหนุ่มยังไม่ทันได้อธิบาย

ร่างเล็กๆ ก็หมุนตัวกลับถลาออกไปจากห้อง.....